

[Carl P. Jensen.]

forbehold over for de i bemærkningerne angivne rammer for de refusionsområder, der i dag er tale om. Jeg tvivler på, at de vil kunne holde i det kommende år, bl. a. på det felt, jeg omtalte, hvor det drejede sig om den erhvervmæssige lokalisering, der finder sted, og den arbejdsløshed, der må forekomme et sted som Grønland, når man af årsager, der ikke kan tilskrives den enkelte arbejder, ikke kan få arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om støtte til erhverv i Grønland.

(Lovforslaget (nr. 103) findes i tillæg A. sp. 2483, fremsættelsen i tidenden sp. 1454).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Carl P. Jensen: Den mulighed, der for snart en snes år siden blev tilvejebragt for privatinvesteringer i Grønland, har kun været udnyttet i beskedent omfang, når det drejer sig om etablering af egentlig produktionsvirksomhed, uanset den erhvervsstøtteordning, der har været til rådighed.

Den første støtteordning, der blev inspireret i den såkaldte store Grønlandskommission, blev tilvejebragt gennem erhvervs-lånefonden af 1950 og senere gennem erhvervsstøttebekendtgørelsen af 1953, hvorefter der gennem tekstanmærkninger på de

årlige finanslove til og med indeværende år har været stillet ca. 100 mill. kr. til rådighed for det grønlandske erhvervsliv.

Man kan måske undre sig over, at såvel denne erhvervsstøttebekendtgørelse som tekstanmærkningerne fortsat regner med en udlånsrente på 4 pct., dog med mulighed for at gå op til markedsrenten, såfremt forudsætningerne skulle ændres i låntagerens favør. Da bekendtgørelsen kom i 1953, var en rentefod på 4 pct. så at sige normal; men efterhånden som renten for udlån steg, medførte udviklingen for Grønlands vedkommende, at man under en eller anden form måtte gøre investeringerne i Grønland mere tillokkende, og det vil sige, at forskelsrenten blev en art præmiering. Alligevel har interessen fra danske erhverv — og her tænker jeg i særlig grad på de egentlige produktionsvirksomheder — været mindre, end man havde regnet med. Der har været flere forsøg på etablering, som er slået fejl trods disse meget gunstige lånevilkår. Årsagerne kan være flere; men den ineffektivitet, der ofte kan gøre sig gældende i Grønland, må selvfølgelig virke afdæmpende på interessen og lysten til at lade eksperimenter stå på i længere tid, end man normalt må regne med, før forventningerne kan indfries.

I enkelte tilfælde har der måske også være tale om en vis utilfredshed med, at erhvervsstøtteudvalget har reserveret de disponible lånemidler i overensstemmelse med de udviklingsplaner, der er afstukket i den såkaldte G.60-betænkning, og som senere er fulgt op af Grønlandsrådet, og det har haft til følge, at man ikke fra administrationens side har ment at kunne yde statslån, hvor som helst folk har ønsket at etablere sig. Med andre ord: erhvervsstøtteudvalget har ikke villet medvirke til at diskriminere den udviklingsplan, som andre udvalg er gået ind for. Jeg er enig heri, og jeg vil gerne udtale min tilfredshed med, at ministeren ved § 1, stk. 2, fastholder dette princip, som hermed også er bekræftet af regeringen.